

KIRJE EUROOPAN JA AMERIKAN TYÖLÄISILLE

Toverit! Vuoden 1918 elokuun 20 pnä Amerikan työläisille osoittamani kirjeen lopussa sanoin, että niin kauan kuin sosialistisen maailmanvallankumouksen muut armeijat eivät ole tulleet avuksemme, me olemme piiritetyssä linnoituksessa. Lisäsin, että työläiset luopuvat sosialistipettureistaan, Gompereista ja Rennereistä. Työväki siirtyy hitaasti mutta varmasti kommunistisen ja bolshevistisen taktiikan kannalle.

Siitä, kun kirjoitin nämä sanat, on kulunut vajaat 5 kuukautta, ja täytyy myöntää, että eri maiden työväen siirtyminen kommunismin ja bolshevismiin kannalle on joututtanut tänä aikana tavattomasti proletaarisen maailmanvallankumouksen kypsymistä.

Silloin, elokuun 20 pnä 1918 vain meidän, bolshevikkien, puolue oli sanoutunut päättäväisesti irti vanhasta, II:sta, vuosien 1889—1914 Internationalesta, joka kärsi niin häpeällisen vararikon vuosien 1914—1918 imperialistisen sodan aikana. Vain meidän puolueemme siirtyi täydellisesti uudelle tielle, siirtyi sosialistisesta ja sosialidemokraattisesta suunnasta, joka oli häpäissyt itsensä liittoutumalla rosvoavan porvariston kanssa, kommunismin tielle, pikkuporvarillisesta reformismista ja opportunistista, joiden saastuttamia viralliset sosialidemokraattiset ja sosialistiset puolueet olivat ja edelleenkin ovat, todella proletaariseen, vallankumoukselliseen taktiikkaan.

Nyt, tammikuun 12 pnä 1919 näemme jo kokonaisen joukon kommunistisia proletaaripuolueita, ei vain entisen tsaarin imperiumin maissa, esim. Latviassa, Suomessa, Puolassa, vaan myös Länsi-Euroopassa, Itävallassa,

Unkarissa, Hollannissa ja myös Saksassa. Kun Saksan „Spartakus-liitto” sellaisine kansainvälisesti tunnettuine ja maailmankuuluine johtajineen, sellaisine uskollisine työväenluokan johtajineen kuin Liebknecht, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin, Franz Mehring katkaisi lopullisesti välinsä Scheidemannin ja Südekumin kaltaisiin sosialisteihin, noihin sosialishovinisteihin (jotka ovat sosialisteja sanoissaan, mutta shovinisteja teoissaan), jotka ovat häväisseet itsensä iäksi liittoutumalla Saksan rosvoavan, imperialistisen porvariston ja Vilhelm II:n kanssa, kun „Spartakus-liitto” julisti itsensä „Saksan kommunistiseksi puolueeksi”, niin silloin tosi proletaarinen, tosi internationalistinen, tosi vallankumouksellinen III Internationale, *Kommunistinen Internationale*, tuli *todella perustetuksi*. Sen perustamista ei ole vielä muodollisesti varmennettu, mutta todellisuudessa III Internationale on jo olemassa.

Kaikki luokkatietoiset työläiset, kaikki vilpittömät sosialistit huomaavat nyt jo pakostakin, miten halpamaisesti ovat kavaltaneet sosialismin ne, jotka tukivat „omaa” porvaristoaan vuosien 1914—1918 sodassa kuten Venäjän menshevikit ja „socialistivallankumoukselliset”, Saksan Scheidemannit ja Südekumit, Ranskan Renaudelit ja Vanderveldet, Englannin Hendersonit ja Webbit, Amerikan Gompersit ja kumpp. Tämä sota paljastui täydellisesti imperialistiseksi, taantumukselliseksi rosvoussodaksi niin Saksan kuin myös Englannin, Ranskan, Italian, Amerikan kapitalistien puolelta, joiden kesken on nyt alkamassa riita rosvoan saaliin jaosta, Turkin ja Venäjän jaosta, Afrikassa ja Polynesiassa olevien siirtomaiden, Balkanin y.m. jaosta. Wilsonin ja „wilsonistien” ulkokultaiset puheet „demokratiasta” ja „kansainliitosta” paljastuvat ihmeteltävän nopeasti, kun huomaamme Ranskan porvariston anastamassa alueita Reinin vasemmalla rannalla, Ranskan, Englannin ja Amerikan kapitalistit anastamassa Turkia (Syyriaa, Mesopotamiaa) ja osaa Venäjästä (Siperia, Arkangeli, Baku, Krasnovodsk, Ashhabad j.n.e.) ja kun huomaamme, miten vihollisuudet Ashvotun saaliin jakamisen vuoksi käyvät yhä kärkevämmiksi Italian ja Ranskan välillä, Ranskan ja Englannin välillä, Englannin ja Amerikan välillä, Amerikan ja Japanin välillä.

Mutta huolimatta niistä pelkurimaisista, selkärangattomista „socialisteista”, joihin porvarillisen demokratian

ennakkoluulot ovat syöpyneet luihin ja ytimiin ja jotka eilen puolustivat „oma” imperialistista hallitustaan ja tänään rajoittuvat esittämään platonisia „vastalauseita” Venäjään kohdistuneen sotilaallisen sekaantumisen johdosta, Ententen maissa kasvaa niiden lukumäärä, jotka kulkevat kommunismin tietä, Macleanin, Debsin, Loriot'n, Lazzarin, Serratin tietä ja jotka ovat käsittäneet, että vain kukistamalla porvaristo, hajottamalla porvarilliset parlamentit, vain Neuvostovallan ja proletariaatin diktatuurin avulla voidaan lannistaa imperialismi, turvata sosialismin voitto ja pysyvä rauha.

Silloin, elokuun 20 pnä 1918 proletaarinen vallankumous rajoittui Venäjään ja „Neuvostovalta”, t.s. *koko* valtiollisuuden kuuluminen työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoille, näytti olevan vielä (ja todella oli-kin) vain venäläinen laitos.

Nyt, tammikuun 12 pnä 1919 näemme mahtavan „neuvosto”-liikkeen paitsi entisen tsaarin imperiumin eri osissa, esim. Latviassa, Puolassa, Ukrainassa, myös Länsi-Euroopan maissa, niin puolueettomissa maissa (Sveitsi, Hollanti, Norja) kuin myös sodan runtelemisissa maissa (Itävalta, Saksa). Saksan vallankumous — mikä on erikoisen tärkeää ja kuvaavaa, koska kysymyksessä on yksi kehittyneimmistä kapitalistisista maista — valautui heti „neuvosto”-muotoihin. Saksan vallankumouksen koko kehitys ja varsinkin „spartakistien”, t.s. todellisten ja ainoiden proletariaatin edustajien, taistelu Scheidemanniin ja Südekumien roistomaisen petturijoukkion ja porvariston liittoa vastaan, kaikki tämä on selvä osoitus siitä, miten historia on *asettanut* kysymyksen Saksan osalta:

Joko „Neuvostovalta” tai porvarillinen parlamentti, käytäköönpä tämä sitten mitä nimikilpeä tahansa (kuten esim. „Kansalliskokous” tai „Perustava kokous”).

Näin on *maailmanhistoria* asettanut kysymyksen. Nyt se voidaan ja täytyy sanoa lainkaan liioittelematta.

„Neuvostovalta” on toinen maailmanhistoriallinen askel eli vaihe proletariaatin diktatuurin kehityksessä. Ensimmäisenä askeleena oli Pariisin Kommuuni. Tämän kommuunin olemuksen ja merkityksen nerokas erittely, jonka Marx suoritti teoksessaan „Kansalaissota Ranskassa”, osoitti, että Kommuuni oli luonut *uudentyyppisen* valtion, *proletaarisen valtion*. Mikään valtio, m.m. demokraattisinkaan tasavalta

ei ole muuta kuin koneisto, jonka avulla jokin luokka lannistaa toisen luokan. Proletaarinen valtio on koneisto, jolla proletariaatti lannistaa porvariston, ja tämä lannistaminen on välttämätöntä sen hurjan, epätoivoisen, mistään piittaamattoman vastarinnan vuoksi, johon tilanherrat ja kapitalistit, koko porvaristo ja sen apurit, kaikki riistäjät ryhtyvät, kun alkaa niiden kukistaminen, pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen.

Demokraattisimmassakin tasavallassa, missä kapitalistien yksityisomistus ja heidän valtansa säilyy, demokraattisinkin porvarillinen parlamentti on koneisto, jota vähäiset riistäjäryhmät käyttävät miljoonien työtekevien lannistamiseen. Sosialistien, jotka taistelevat vapauttaakseen työväestön riistosta, oli käytettävä porvarillisia parlamenteja puhujalavoina, eräänä tukikohtana propaganda-, agitaatio- ja organisatorisessa työssään *niin kauan kuin taistelumme rajoittui porvarillisen järjestelmän puitteisiin*. Nyt, kun maailmanhistoria on asettanut päiväjärjestykseen koko tämän järjestelmän murskaamisen, riistäjien kukistamisen ja lannistamisen sekä siirtymisen kapitalismista sosialismiin,— jos nyt rajoitutaan porvarilliseen parlamentarismiin, porvarilliseen demokratiaan, kaunistellaan se „demokratiaksi” yleensä, salataan sen *porvarillinen* luonne ja unohdetaan, että yleinen äänioikeus on eräs porvarillisen valtion ase niin kauan, kuin kapitalistien yksityisomistus säilyy, niin se merkitsee sitä, että kavalletaan häpeällisesti proletariaatti ja siirrytään sen luokkavihollisen, porvariston puolelle, ollaan pettureita ja luopioita.

Ne kolme kansainvälisessä sosialistisessa liikkeessä esiintyvää suuntausta, joista bolshevistinen lehdistö on kirjoittanut jatkuvasti vuodesta 1915 alkaen, ovat nyt Saksassa käynnissä olevan verisen taistelun ja kansalaissodan valossa erikoisen selvästi näkyvissämme.

Karl Liebknecht on nimi, jonka tuntevat kaikkien maiden työläiset. Kaikkialla ja varsinkin Ententen maissa tämä nimi symbolisoi johtajan uskollisuutta proletariaatin eduille, sosialistiselle vallankumoukselle. Tämä nimi symbolisoi todella vilpittöntä, uhrautuvan antaumuksellista, säälimätöntä taistelua kapitalismia vastaan. Tämä nimi symbolisoi leppymätöntä taistelua imperialismia vastaan, todellista eikä sanallista taistelua, taistelua, jonka hyväksi ollaan

valmiita uhrauksiin juuri silloin, kun „oma” maa on imperialististen voittojen aiheuttaman huuman vallassa. Liebknehtiä ja „spartakisteja” seuraavat Saksan kaikki ne sosialistit, jotka ovat pysyneet rehellisinä ja todella vallankumouksellisina, proletariaatin koko parhaimmisto ja vakaumuksellinen osa, kaikki riistettyjen joukot, jotka kuohuvat suuttumuksesta ja ovat yhä valmiimpia vallankumoukseen.

Liebknechtin vastustajia ovat Scheidemannit, Südekumit ja koko tuo keisarin ja porvariston halpamainen lakeijajoukkio. Ne ovat samanlaisia sosialismin kavaltajia kuin Gompersit ja Viktor Bergerit, Hendersonit ja Webbit, Renaudelit ja Vanderveldet. Ne ovat sitä porvariston lahjomaa työvään huippukerrosta, josta me bolshevikit olemme käyttäneet nimitystä „työväänliikkeessä toimivat porvariston kätyrit” (tarkoittaen tällä nimellä venäläisiä Südekumeja, menshevikkejä) ja jolle Amerikan sosialistien parhaimmisto on antanut sellaisen ekspressiivisyyden ja syvän totuudellisuuden kannalta mainion nimen kuin „labor lieutenants of the capitalist class”, „kapitalistiluokan työläisluutnantit”. Tämä on *uusimmantyyppistä*, „moderne”, sosialismin kavaltamista, sillä kaikkien kehittyneimpien sivistysmaiden porvaristo ryövää — joko siirtomaatorjuutuksen avulla tai hankkimalla rahataloudellisella pakotuksella „etuisuuksia” muodollisesti itsenäisiltä vähäväkisiltä kansoilta — ryövää väestöä, joka lukumäärältään on monta kertaa suurempi kuin „oman” maan väestö. Tämä tekee imperialistiselle porvaristolle taloudellisesti mahdolliseksi saada „ylivoittoa” ja käyttää osan tästä ylivoitosta proletariaatin tietyn huippukerroksen lahjomiseen, sen muuttamiseen reformistiseksi, opportunistiseksi, vallankumousta pelkääväksi pikku-porvaristoksi.

Spartakistien ja scheidemannilaisten välissä ovat horjuvat, selkärangattomat „kautskylaiset”, Kautskyn aateveljet, jotka sanovat olevansa „riippumattomia”, mutta käytännössä ovat kokonaan ja kautta linjan *riippuvaisia* tänään porvaristosta ja scheidemannilaisista, huomenna spartakisteista, asettuen osaksi ensiksi mainittujen, osaksi viimeksi mainittujen kannalle; he ovat väkeä, jolla ei ole aatteita, ei selkärankaa, ei politiikkaa, ei kunniantuntoa eikä omaatuntoa, he ovat poroporvariain hämmingin eläviä olennoitumia kannattaen sanoissaan sosialistista vallankumousta,

mutta kykenemättä ymmärtämään sitä käytännössä, kun se alkoi, ja puolustaen luopurimaisesti yleensä „demokratiaa”, siis puolustaen *käytännössä porvarillista demokratiaa*.

Jokaisessa kapitalistisessa maassa jokainen vähänkin ajatteleva työmies tuntee nimenomaan nämä kolme perussuuntausta, kansallisia ja historiallisia oloja vastaavin muutoksin, niin sosialistien kuin syndikalistienkin keskuudessa, sillä imperialistinen sota ja proletaarisen maailmanvallankumouksen alkaminen synnyttää kaikkialla maailmassa samanlaatuisia aatteellisia ja poliittisia virtauksia.

* * *

Edellä olevat rivit kirjoitin ennen Ebertin ja Scheidemanin hallituksen suorittamaa raakaa ja halpamaista Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murhaa. Nuo porvariston edessä pokkuroivat pyövelit ovat sallineet Saksan valkokaartilaiden, pyhän kapitalistisen omistuksen kahlekoirien lynkata Rosa Luxemburgin ja murhata Karl Liebknechtin ampumalla hänet selän takaa ilmeisesti valheellisen „karkaamis”-verukkeeseen perusteella (tukahduttaessaan veriin vuoden 1905 vallankumouksen Venäjän tsarismi turvautui monta kertaa samanlaisiin murhiin verukkeenaan sama valheellinen väite vankien „karkaamisesta”), ja samalla nämä pyövelit suojelivat valkokaartilaisia muka viattoman, muka luokkien yläpuolella olevan hallituksen arvovallalla! Mahdotonta on löytää sanoja tuon valesosialistien suorittaman murhatyön koko kataluuden ja halpamaisuuden kuvaamiseen. Historia on näköjään valinnut sellaisen tien, jolla „kapitalistiluokan työläisluutnanttien” osana on saavuttaa petomaisuuden, halpamaisuuden ja kataluuden „ääriraja”. Jaaritelkoot vain kautskylaisnarrit „Freiheit” lehdessään¹⁵⁴ „kaikkien” „sosialististen” puolueiden edustajista muodostetusta „tuomioistuimesta” (nuo lakeijasielut sanovat pyöveli Scheidemanneja edelleenkin sosialisteiksi)! Nuo porporvarillisen kovapäisyyden ja pikkuporvarillisen pelkuruuden edustajat eivät käsitä edes sitä, että tuomioistuin on valtiiovallan elin ja että Saksassa taistellaan ja käydään kansalaisotaa nimenomaan siitä, kenelle tämä valta joutuu, porvaristolleko, jota Scheidemannit tulevat palvelemaan pyöveleinä ja pogromimiehinä

ja Kautskyt „puhtaan demokratian” ylistäjinä, vai proletariaatille, joka kukistaa riistäjäkapitalistit ja murtaa niiden vastarinnan.

Maailman proletaarisen Internationalen parhaimpien miesten, kansainvälisen sosialistisen vallankumousliikkeen unohtumattomien johtohenkilöiden veri kannustaa jatkuvasti yhä uusia työläisjoukkoja taisteluun elämästä ja kuolemasta. Ja tämä taistelu päättyy voittoon. Kesällä 1917 me kestimme Venäjällä „heinäkuun päivät”¹⁵⁵, jolloin Venäjän Scheidemannit, menshevikit ja eserrät, autoivat niin ikään „valtiollisesti” valkokaartilaisia „voittamaan” bolshevikit ja jolloin kasakat lynkkasivat Pietarissa kadulla työmies Voinovin bolshevististen julisteiden levittämisen vuoksi¹⁵⁶. Tiedämme kokemuksestamme, miten nopeasti tuollaiset porvariston ja sen hännänkantajien „voitot” auttavat joukkoja pääsemään sellaisista harhakuvitelmista kuin on porvarillinen demokratia, „yleiset vaalit” y.m.

* * *

Ententevaltojen porvariston keskuudessa ja hallituspiireissä on nyt havaittavissa eräänlaista horjuntaa. Osa niistä näkee, että valkokaartilaisia auttavien, mitä mustinta monarkistista ja feodaalista taantumusta tukevien liittolaisjoukkojen rappeutuminen Venäjällä on jo alkamassa, että jatkuva sotilaallinen sekaantuminen ja pitkäaikaista miljoonaisen miehitysarmeijan ylläpitoa vaativat yritykset Venäjän voittamiseksi ovat se tie, joka johtaa varmimmin proletaarisen vallankumouksen kulkeutumiseen mitä nopeimmin Ententen maihin. Siitä ovat kyllin vakuuttavana esimerkkinä Ukrainassa toimivat saksalaiset miehitysjoukot.

Toinen osa Ententen maiden porvaristosta on edelleenkin sillä kannalla, että on puututtava sotilaallisesti Venäjän asioihin, saatettava Neuvostotasavalta „taloudelliseen saartoon” (Clémenceau) ja kuristettava se. Tätä porvaristoa palveleva lehdistö, t.s. useimmat kapitalistien lahjomista Englannin ja Ranskan päivälehdistä ennustelevat nopeaa Neuvostovallan kukistumista, kuvailevat Venäjän nälänhädän kauhuja, sepittävät valheita „epäjärjestyksestä” ja Neuvostohallituksen „kestämättömyydestä”. Valkokaartilaisien, tilanherrojen ja kapitalistien sotaväki, jota Entente

auttaa sekä upseerein että ammuksin, niin rahavaroilla kuin apujoukoillakin, on eristänyt nälkäänäkevän keski- ja pohjois-Venäjän tärkeimmistä vilja-alueista, Siperiasta ja Donista.

Pietarissa ja Moskovassa, Ivanovo-Voznesenskissa ja muissa työläiskeskuksissa nälkäänäkevät työläiset ovat todella suuressa hädässä. Työläisjoukot eivät jaksaisi ikinä kestää sellaista hädänalaisuutta, sellaisia nälkävaivoja, joihin ne on saattanut Ententen sotilaallinen sekaantuminen (jota useinkin peitellään lupailemalla ulkokultaisesti, ettei „omia” joukkoja lähetetä, samalla kun lähetetään jatkuvasti „mustapintaisia” sekä ammuksia, rahaa, upseereita)—joukot eivät jaksaisi kestää sellaista hädänalaisuutta, elleivät työläiset käsittäisi puolustavansa sosialismin asiaa niin Venäjällä kuin koko maailmassakin.

„Liittolais”- ja valkokaartilaisjoukkojen hallussa ovat Arkangeli, Perm, Orenburg, Donin Rostov, Baku, Ashhabad, mutta „neuvostoliike” on vallannut Riian ja Harkovin. Latvia ja Ukraina ovat muuttumassa Neuvostotasavalloiksi. Työläiset huomaavat, että heidän suuret uhrauksensa eivät ole turhia, että Neuvostovallan voitto tulee ja laajenee, suurenee ja varmenee kaikkialla maailmassa. Jokainen ankaran taistelun ja suurten uhrausten kuukausi antaa uutta voimaa Neuvostovallan asialle kaikkialla maailmassa ja heikentää sen vihollisia, riistäjiä.

Riistäjillä on vielä kylliksi voimia proletaarisen maailmanvallankumouksen parhaiden johtomiesten murhaamiseen ja lynkkaamiseen, miehittämiensä tai anastamiensa maiden ja alueiden työväestöltä vaatimiensa uhrien ja senkärsimysten moninkertaistamiseen. Mutta koko maailman riistäjiltä puuttuu voimia estää voitokasta proletaarista maailmanvallankumousta, joka vapauttaa ihmiskunnan pääoman ikeestä, alituisesta kapitalismin vallitessa väistämättömien uusien sotien vaarasta.

N. Lenin

Tammikuun 21 pnä 1919.

„Pravda” № 16,
tammikuun 24 pnä 1919

Julkaistaan
käsitkirjoituksen mukaan